

מעייני בספרי דאגדתא בשבתא. ג"ל ספר
 שהיו כחוצים צו ספרי חורה של חכמת האמת
 כגון ספר הזוהר, ומה שאנו קורין קבלה שהיו
 נמסרין לקדמונים במגילת ספרים, ולא היו
 מעיינים בימות החול אלא בדינין והלכות לדעת
 מה יעשה ישראל, ושונין אותן על פה כדי שיהיו
 מחודדים בפיהם שאם ישאל אדם דבר לא יגמגם
 בהם, ובשבת לא היו עוסקין בהן אידי דתקיפי
 למגרמינהו, וכי הא דאמרינן [ע"י נדרים לו:] אין
 שונין בתחילה בשבת אגב דיקירי, ובשבת היו
 מעיינין (לא שונין, ואדרבה שאין דורשין במרכבה
 [חגיגה יא:]) בדברי אגדה שמושכת את הלב
 לעונג שבת, וקדושת היום מסייע להבין בחמדה
 להשכיל באמת... הנפונה בחכמה הנעלמה, קדש
 הקדשים היא, ואמרו [ספרי, עקב יא, כה] רצונך
 להכיר את מי שאמר והיה העולם עסוק באגדה,
 ואין זו אגדה של סיפורי מעשיות שנקראת האגדה
 בזה"א, אלא אגדה באלף, ואגדותיו על ארץ יסדה,
 אשרי הזוכה לה ארוכה מארץ מדה, ואינו מחגלה
 אלא ליחיד סגולה לא עמד... יריק בקודה,
 ולהוציא גם ממה שנהגו מתחשדים חדשים
 מקרוב צו לעסוק בנס"ה והאר"י בקצו, ולא
 תלמוד והלכות עראי וטפל, אין חפץ ה' בהם,
 הלא מוקנים נחבון שפיקר למודם וסורתם לא
 היה אלא בעגלה בלצד וספרי חורה לא היו זה
 אלא ליחיד עומד בחצי ימיו ע"פ חנאי פרישות
 הרבה כמ"ס בפרק אין דורשין [רפ"ב דמו"ק],
 ואף זה לא אשכח וחי רק למבין מדעחו... אי
 אפילו פשו פומבי לדבר [מנעני] מהני פתאים כל
 ידעו מה, כסילים נעדרי דעת..... ולא חלק להם
 צבינה.... וע"י מ"ס עוד במשנה לחם פרק אין
 דורשין. (יעב"ץ)